

ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΝΙΚΑΕΙ ΤΗ ΛΟΓΙΚΗ...
ΟΤΑΝ Ο ΛΑΘΟΣ ΑΝΤΡΑΣ ΦΑΝΤΑΖΕΙ ΙΔΑΝΙΚΟΣ...

Α. Λ. ΤΖΑΚΣΟΝ

ΕΛΑ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

— ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ —

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αναπαραγωγή, φωτοαντιτύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: COME TO ME QUIETLY

Από τις Εκδόσεις New American Library, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έλα κοντά μου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: A. L. Jackson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μιχάλης Μακρόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Daniela Medina

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλενα Ντούβου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© A. L. Jackson, 2014

This edition published by arrangement with NAL Signet, a member of Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company.

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Olga Kazakova/Shutterstock Images, iStockphoto/Thinkstock/Getty Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2014

ISBN 978-618-5044-16-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

Α.Λ. ΤΖΑΚΣΟΝ

ΕΛΑ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

— ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ —

Μετάφραση:
Μιχάλης Μακρόπουλος

*Για την οικογένειά μου.
Τίποτε απ' όσα κάνω δεν αξίζει,
αν δεν είναι για εσάς...*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι διακεκομμένες γραμμές τον δρόμου θολώνουν, μέχρι που γίνονται μια συνεχόμενη γραμμή. Τα κόκαλά μου δονούνται από τα χιλιάδες μίλια που έχω διανύσει καθισμένος πάνω σ' ετούτη τη δερμάτινη σέλα, οι μύες του δεξιού μου χεριού διαμαρτύρονται για τις αμέτρητες ώρες που τα δάχτυλά μου είναι κολλημένα στο γκάξι.

Όμως, δε σταματώ. Δεν μπορώ και δεν ξέρω γιατί. Κάτι μέσα μου με σπρώχνει μπροστά. Έτσι, προχωρώ με κόπο.

Καντός αέρας με χτυπά στο πρόσωπο και ανακατεύει το ανεξέλεγκτο χάος που κυριαρχεί στα μαλλιά μου. Πνίγω ένα πικρό γέλιο. Ανεξέλεγκτο χάος. Έτσι ακριβώς χαρακτηρίζουν κι εμένα.

Ο αχανής ουρανός δεν έχει τέλος, είναι ένας ωκεανός απέραντου γαλάζιου. Στο βάθος, η πόλη μοιάζει με φάρο. Κι εγώ είμαι σαν πνιγμένος.

Τι κάνω;

Δεν υπάρχει τίποτε εκεί για μένα. Το ξέρω. Ήδη τα έχω καταστρέψει όλα πια. Καταστρέφω ό,τι αγγίζω.

Όμως δεν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο παρά να συνεχίσω.

ΕΝΑ

Αλίνα

Καθόμουν στο κρεβάτι μου και το μπλοκ ζωγραφικής ισοροπούσε πάνω στα λυγισμένα μου γόνατα. Η Μέγκαν προσπαθούσε, όσο μπορούσε, να μην ξεσπάσει σε γέλια. Καθόταν σταυροπόδι στην άκρη του κρεβατιού μου και κουνιόταν πάνω κάτω.

«Μείνε ακίνητη!» της είπα δαγκώνοντας το κάτω χείλος μου και προσπαθώντας να πετύχω το στόμα της. Η σκίαση ήταν δύσκολη κι εγώ ήθελα να το κάνω τέλειο. Η Μέγκαν είχε το πιο αυθεντικό χαμόγελο απ' όλους όσους ήξερα. Δεν ήθελα με τίποτε να το καταστρέψω.

«Μα κατουριέμαι!» γκρίνιαξε. Κουνήθηκε πάλι. Δεν μπορούσε να κρατηθεί περισσότερο, άφησε ένα υστερικό γελάκι και γλίστρησε κάτω από το κρεβάτι. «Έρχομαι αμέσως».

Μ' ένα βογκητό πέταξα το μπλοκ πάνω στο κρεβάτι. «Είσαι μεγάλος μπελάς, βρε Μέγκαν», φώναξα πηγαίνοντας ξωπίσω της, καθώς εκείνη έβγαινε τρέχοντας στον

διάδρομο για να μπει στο μπάνιο. Είχε πάει στην τουαλέτα τουλάχιστον τρεις φορές την τελευταία μία ώρα. Η κοπέλα δεν μπορούσε να σταθεί σ' ένα μέρος, ακόμα κι αν κινδύνευε η ζωή της.

«Γι' αυτό κι εσύ μ' αγαπάς τόσο», μου φώναξε.

Η πόρτα του μπάνιου έκλεισε με θόρυβο πίσω της και εγώ σήκωσα το μπλοκ για να ελέγξω τη ζωγραφιά.

Το εντυπωσιακό πρόσωπο της Μέγκαν μού ανταπέδιδε τη ματιά χαμογελώντας, ενώ στα μακριά της μαλλιά, που στην πραγματικότητα ήταν κατάξανθα, το κάρβουνο της ζωγραφικής είχε δώσει μαύρες ανταύγειες ενώ τα καταγάλανα μάτια της τα είχε ζωγραφίσει μαύρα και τεράστια.

Ήταν η κολλητή μου από τότε που ήρθε εδώ από το Ρόουντ Άιλαντ, στη Δευτέρα Λυκείου, πριν από πέντε χρόνια περίπου. Μου άρεσε να τη ζωγραφίζω γιατί ήταν τόσο διαφορετική από τα συνηθισμένα μοντέλα που πόζαραν στους ζωγράφους. Ήταν κοντή, λεπτή, με τονισμένες καμπύλες και το πρόσωπό της ήταν μοναδικό. Ήταν γλυκό κι είχε μια μόνιμη έκφραση απορίας. Όποτε το έβλεπα, είχα την εντύπωση μιας αθωότητας που προσπαθεί να καταλάβει τι της συμβαίνει.

Ζούσε ακόμη με τους γονείς της στην ίδια γειτονιά που είχα μεγαλώσει κι εγώ, μόλις δυο δρόμους πιο πέρα από το παλιό μου σπίτι, όπου έμεναν ακόμη οι γονείς μου με τον μικρότερο αδερφό μου. Όμως ερχόταν και έμενε συχνά στο διαμέρισμα που μοιραζόμουν με τον μεγαλύτερο αδερφό μου, τον Κρίστοφερ, από τότε που τέλειωσα το Λύκειο, δυο χρόνια πριν. Ο Κρίστοφερ κι εγώ πηγαίναμε στο πανεπιστήμιο και το διαμέρισμά μας ήταν κοντά στην πανεπιστημιούπολη. Εγώ σπούδαζα νοσηλευτική, όμως μερι-

κές φορές ευχόμεουν να μπορούσα να κάνω κάτι με το ταλέντο μου στη ζωγραφική. Δεν είχα κάτι σαφές στο μυαλό μου και ήξερα πως δεν υπήρχαν μεγάλες πιθανότητες να με βγάλει κάπου. Όμως, ήταν κάτι που μου άρεσε.

Η Μέγκαν επέστρεψε έπειτα από λίγο, χαμογελώντας πλατιά.

«Νιώθεις καλύτερα;»

«Α, ναι». Σκαρφάλωσε πάλι στο κρεβάτι και σύρθηκε προς το μέρος μου για να ρίξει μια ματιά.

Εγώ έσφιξα το μπλοκ πάνω στο στήθος μου.

«Άσε με να δω», είπε απλώνοντας το χέρι και προσπαθώντας να τραβήξει το μπλοκ.

Εγώ κούνησα το κεφάλι μου και έσφιξα το μπλοκ ακόμα πιο δυνατά. «Ξέρεις τους κανόνες».

«Ναι, ναι, βέβαια», είπε και έκανε πίσω. Κανείς ποτέ δεν το έβλεπε. Κανείς, εκτός από μένα.

Μέσα από την τσάντα της, που ήταν στο πάτωμα, ακούστηκε το κινητό της να χτυπά. Εκείνη έγειρε από το κρεβάτι και το έβγαλε. Όταν ανασηκώθηκε, το πρόσωπό της ήταν αλλαγμένο, γεμάτο ενθουσιασμό. «Αυτός είναι», μου είπε με τα χείλη μόνο, χωρίς φωνή, ενώ πατούσε ένα κουμπί κι έφερνε το κινητό στ' αυτί της. «Εμπρός;»

Εγώ ξανάπιασα το σχέδιό μου και προσπαθούσα να μη χαμογελάσω ακούγοντάς τη να μιλάει με τον Σαμ. Τον είχε γνωρίσει σ' ένα πάρτι που είχε κάνει τον Μάιο η φίλη μας, η Καλίστα, για να γιορτάσει το τέλος του εξαμήνου κι όλο τον υπόλοιπο μήνα έτρεχε πίσω του. Ένα φιλί ήταν αρκετό για να τσιμπήσει. Όμως, δεν ήμουν σίγουρη πως ήταν αμοιβαίο.

«Ναι... μπορούμε να έρθουμε... Εντάξει, τα λέμε εκεί».

Πέταξε το κινητό πάνω στο κρεβάτι τσιρίζοντας.

Θεέ μου! Η Μέγκαν ποτέ δεν τσίριζε. Την είχε πατήσει.

«Μου φαίνεται πως έχεις κάποιο ραντεβού απόψε», μουρμούρισα, ενώ η προσοχή μου όλη ήταν συγκεντρωμένη στις κινήσεις του χεριού μου.

«Όχι έχω, έχουμε», μου απάντησε. «Ο Σαμ κάνει πάρτι απόψε και θέλει να πάμε. Δεν το πιστεύω πως μου τηλεφώνησε τελικά», είπε μιλώντας προφανώς στον εαυτό της. «Δύο βδομάδες χωρίς να κάνει ούτε ένα τηλεφώνημα· είχα αρχίσει να πιστεύω πως τελικά με έφτυσε».

Αλήθεια είχε αρχίσει να το πιστεύει;

Ίσως, λοιπόν, να ήμουν κάπως υπερπροστατευτική με την κολλητή μου.

Πήδηξα από το κρεβάτι και πήγα στην ντουλάπα μου. Έψαξα ανάμεσα στα ρούχα ώσπου βρήκα μια μαύρη φουστίτσα που την είχα στενέψει. Την ξεκρέμασα και της την πέταξα. «Να... βάλε αυτό. Θα δείχνει πολύ καλύτερα πάνω σου απ' ό,τι σε μένα. Ξέρεις πως ήταν τα πόδια σου αυτά που έκαναν αρχικά τον Σαμ να σε προσέξει. Νομίζω πως ο τύπος πραγματικά σκόνταψε πάνω τους. Και κοίτα να τον κάνεις να προσπαθήσει πολύ γι' αυτό», πρόσθεσα κουνώντας της το δάχτυλο.

«Α, αυτό είναι σίγουρο. Δε με ξέρεις καλά εμένα. Θα τον πατήσω κάτω». Η Μέγκαν σήκωσε τη φούστα ψηλά και την περιεργάστηκε. «Είναι αλήθεια υπέροχη». Με κοίταξε και χαμογέλασε. «Ίσως να την φορούσες εσύ καλύτερα. Ξέρεις, θα βρίσκεται και ο Γκέιμπ εκεί». Το τελευταίο το είπε με την τραγουδιστή φωνή που χρησιμοποιούσε όταν ήθελε να μου σπάσει τα νεύρα.

«Πουφ!» ξεφύσηξα κι εκείνη έβαλε τα γέλια, γιατί ήξε-

ρε καλύτερα από τον καθένα πως δεν τρελαινόμουν για τον Γκέιμπ.

Ήταν κάτι σαν αγόρι μου. Κάτι, όχι ακριβώς. Δηλαδή ήταν ένα αγόρι που δε με άφηγε στιγμή ήσυχη ούτε και δεχόταν το «όχι» ως απάντηση. Όμως, ήταν απίστευτα γλυκούλης με τον τρόπο που συνήθως είναι τα καλά παιδιά της γειτονιάς και εγώ δεν είχα ιδέα πώς να τον απομακρύνω χωρίς να τον πληγώσω. Κι ήταν ακίνδυνος.

Η Μέγκαν χαμήλωσε τη φούστα στο ύψος της μέσης της. «Πρέπει να σταματήσεις να παίζεις μαζί του. Κοίμα είναι». Το ύψος της δεν ήταν πια παιχνιδιάρικο, τα γαλάζια της μάτια είχαν σοβαρέψει. Με κοίταξε από το κρεβάτι όπου βρισκόταν.

Πέταξα ένα σορτσάκι πάνω στο κρεβάτι μου για να το βάλω εγώ. «Δεν παίζω μαζί του, Μέγκαν. Εκείνος μου κολάει σαν βδέλλα».

«Εντάξει, Άλι. Συνέχισε να παραμυθιάζεσαι. Αυτό κάνεις πάντα».

Έβλεπα το ενδιαφέρον στα μάτια της και με δυσκολία άκουγα τις λέξεις να βγαίνουν από τα χείλη της. Ερχόταν το κήρυγμα.

«Μην το κάνεις. Εντάξει;» της είπα.

Εκείνη ανοιγόκλεισε τα μάτια της μερικές φορές, σαν να προσπαθούσε να διώξει την όποια εικόνα είχε στο μυαλό της. «Απλώς, μερικές φορές, Άλι, δε σε καταλαβαίνω».

Το πάρτι δεν ήταν κάτι το ιδιαίτερο. Είχε μαζευτεί λίγος κόσμος, μια Πέμπτη βράδυ, στο σπίτι που ο Σαμ μοιραζόταν με δυο άλλα αγόρια. Οι περισσότεροι από εμάς καθό-

μασταν στην πίσω αυλή, γύρω από την πισίνα και πίναμε μπύρες. Τα φώτα της αυλής ήταν σβηστά και το μόνο φως που υπήρχε ήταν αυτό από το εσωτερικό του σπιτιού, που ερχόταν από την τζαμαρία. Ο Σαμ με τη Μέγκαν ήταν κουλουριασμένοι σ' έναν καναπέ στην άλλη άκρη της πισίνας, ενώ οι φωνές τους ακούγονταν ψιθυριστές και χαλαρές. Πίσω μου η φωτιά που είχαν ανάψει στο έδαφος τριζοβολούσε και έστελνε φλόγες στον ουρανό. Γύρω της, σε καρέκλες, κάθονταν μερικά παιδιά.

Έγεια πίσω, πάνω στα διπλωμένα μου χέρια κι έβαλα τα πόδια μου στην πισίνα. Η επιφάνεια του νερού ρυτιδώθηκε. Είχε ζέστη, παρόλο που ήταν ήδη έντεκα το βράδυ. Αυτό που αγαπούσα περισσότερο στο Φοίνιξ ήταν τα καλοκαίρια του. Ανέκαθεν. Η ζέστη διαπότηζε τα πάντα, την εξέπεμπε το τσιμέντο και η ασφαλτος, πλημμυρίζοντας την ατμόσφαιρα. Τα ζουζούνια βούιζαν και τα πουλιά πετάριζαν στα δέντρα. Το θεωρούσα υπέροχο. Αυτό που συνέβαινε στη μέση αυτής της μεγαλούπολης μ' έκανε να νιώθω σαν να βρίσκομαι στην εξοχή. Δεν μπορούσα να το περιγράψω αλλιώς.

Δεν ξαφνιάστηκα όταν ο Γκέιμπ ήρθε και κάθισε δίπλα μου. Είχαμε μιλήσει λίγο και πιο πριν, όμως την περισσότερη ώρα φρόντιζα να τον αποφεύγω. Είχε βγάλει το πουκάμισό του και φορούσε μόνο ένα λευκό μαγιό βερμούδα. «Θέλεις να μου κάνεις παρέα;» με ρώτησε δείχνοντας με το κεφάλι του την πισίνα.

«Μπα... Εντάξει είμαι εδώ», του είπα, παρόλο που το δροσερό νερό ήταν τρομερά προκλητικό.

Εκείνος έγειρε το κεφάλι του προς τα πίσω για να με βλέπει καλύτερα και χαμογέλασε αχνά. Μερικές τούφες

από τα καστανόξανθα μαλλιά του έπεσαν στο πλάι και τα σκούρα καφετιά του μάτια πλημμύρισαν από κάτι που δεν είχα καμία όρεξη να δω.

«Χάνεις», μου είπε.

Γέλασα σιγανά και κούνησα το κεφάλι μου. Ήταν τόσο προφανής.

«Αλήθεια;»

«Αλήθεια», μου είπε χαμογελώντας.

«Καλά τότε», του απάντησα.

Τι θα πείραζε;

Ή, μάλλον, η πιο σωστή ερώτηση θα ήταν: *Γιατί να πειράξει;* Ήταν ανόητο, παιδιάστικο, όμως δεν μπορούσα να ξεκολλήσω. Πίεσα τον εαυτό μου να σηκωθώ όρθια κι έβγαλα το φανελάκι και το σορτσάκι που φορούσα πάνω από το πράσινο μπικίνι μου. Το πρόσωπο του Γκέιμπ γέμισε θαυμασμό. Ένιωσα αμηχανία, γύρισα και βούτηξα στο νερό. Το κορμί μου βυθίστηκε μέχρι τον πάτο της πισίνας. Αιωρήθηκα μες στο νερό, απαλλαγμένη από το βάρος μου, ενώ τα μακριά μαύρα μου μαλλιά έπλεαν γύρω μου. Ήταν τόσο δροσερό και αναζωογονητικό! Το νερό εμποδίζει τις φωνές και τους υπόλοιπους ήχους να φτάσουν μέχρι εδώ. Για λίγη ώρα απόλαυσα την απομόνωσή μου. Όταν τα πνευμόνια μου δεν άντεχαν άλλο πια, έσπρωξα τον εαυτό μου προς την επιφάνεια. Πήρα μια βαθιά ανάσα και παραμέρισα τα μαλλιά μου από το πρόσωπό μου.

Ο Γκέιμπ βρισκόταν ήδη στο νερό μέχρι τη μέση και μου χαμογελούσε. «Πρέπει να είσαι το πιο υπέροχο κορίτσι που είδα ποτέ, Άλι», μουρμούρισε και κινήθηκε προς το μέρος μου.

Τα φώτα από το σπίτι βούτηξαν το πρόσωπό του στη

σκιά, όμως μπορούσα να διακρίνω την όμορφη σιλουέτα του. Και είχα ανάγκη να τον θέλω, ήθελα με κάποιον τρόπο να πάρω πίσω εκείνο το κομμάτι του εαυτού μου που είχα δώσει κάπου αλλού, μια νύχτα πριν από πολύ καιρό. Δεν είπα τίποτε. Απλώς κοίταξα κατάματα τον Γκέιμπ, που άρχισε να με πλησιάζει αργά. Όταν τα χέρια του άγγιξαν τον μηρό μου, δεν τον σταμάτησα, ούτε σταμάτησα το φιλί του. Ήταν ωραίο. Όμως πάντα κάτι θα έλειπε.

ΔΥΟ

Τζάρεντ

Όλα είχαν αλλάξει, παρόλο που τα πάντα φαίνονταν ίδια. Περνούσα τους δρόμους με τη μηχανή μου ψάχνοντας. Δεν ήξερα τι. Μέσα στα έξι χρόνια που έλειπα, η πόλη είχε απλωθεί πέρα από τα όριά της. Όμως, η παλιά γειτονιά έδειχνε να έχει παγώσει στον χρόνο, σαν φωτογραφία που την κοίταζα από μακριά. Μια εικόνα απ' όπου εγώ είχα σβηστεί.

Σταμάτησα στην άκρη του κεντρικού δρόμου, απέναντι ακριβώς από το δρομάκι όπου είχα μεγαλώσει. Όλες τις αναμνήσεις μου τις είχα ζήσει εδώ. Όμως ήταν μόνο αυτό· αναμνήσεις. Πάτησα το ένα μου πόδι στο έδαφος για να κρατήσω όρθια τη μηχανή μου, καθώς στεκόμουν και κοιτούσα. Δίπλα μου περνούσαν τ' αυτοκίνητα σαν αστραπές από μέταλλο. Μα πώς στον διάβολο μου ήρθε να κάνω κάτι τέτοιο; Τι αναθεματισμένη ιδέα ήταν αυτή;

Είχα επιστρέψει στην πόλη εδώ και μια εβδομάδα περίπου. Τόσο μου πήρε να βρω το κουράγιο να επισκεφτώ την παλιά μου γειτονιά. Ίσως το μόνο που ήθελα ήταν να βα-

σανίσω τον εαυτό μου, να τον κάνω να πληρώσει κι άλλο, παρόλο που τίποτε δε διορθωνόταν. Είχα ήδη προσπαθήσει να πληρώσω για τα λάθη μου, όμως η μοίρα δε μου επέτρεψε ούτε αυτό. Λες και κάτι με κρατούσε δεμένο με το παρελθόν. Δεν μπορούσα να πιέσω τον εαυτό μου να φύγει. Σχεδόν μας έβλεπα να παίζουμε στη μέση του ήσυχου δρόμου, να κρυβόμαστε, να κυνηγιόμαστε, να γελάμε και να τρέχουμε στην άδεια αλάνα που απλωνόταν στο πίσω μέρος της γειτονιάς. Λες και, αν προσπαθούσα λίγο, θα μπορούσα ν' ακούσω τη φωνή της μητέρας μου, όταν έβγαινε στο κατώφλι και με φώναζε για φαγητό, να δω τον πατέρα μου να παρκάρει μπροστά στο σπίτι μας, όταν τέλειωνε τη δουλειά του, και το πρόσωπο της μικρής μου αδερφής πάνω στο τζάμι, καθώς με περίμενε να γυρίσω σπίτι. Όλα αυτά ήταν ένας αντίλαλος αυτού που είχα καταστρέψει.

Ένιωσα το στήθος μου να σφίγγεται και κράτησα σφιχτά τα χερούλια της μηχανής μου, ενώ φούντωνε ο θυμός μου. Η οργή τύλιξε τους μυς μου σαν φίδι κι έκλεισα τα μάτια μου. Ένας οξύς ήχος ανέβηκε στον λαιμό μου, αλλά τον κατάπια και δεν τον άφησα να βγει. Άνοιξα διάπλατα τα μάτια μου καθώς πάτησα γκάζι και όρμησα μπροστά στον δρόμο. Ελίχθηκα ανάμεσα στα αυτοκίνητα θέλοντας να φύγω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Δεν είχα ιδέα πού θα κατέληγα, γιατί δεν ανήκα σε κανένα μέρος. Απλώς έτρεχα με τη μηχανή μου.

Ώρες αργότερα καθόμουν με τους αγκώνες μου ακουμπισμένους στον πάγκο ενός μπαρ και με τις μπότες μου να πατάνε πάνω στο υποπόδιο του σκαμπί μου. Ήπια μια καλή γου-

λιά από την μπίρα μου κοιτώντας τη Λίλι, που κι εκείνη με κοίταζε και μου χαμογελούσε ντροπαλά πίσω από την μπάρα. Το κορίτσι είχε τα κότσια να με ρωτήσει αν ήμουν αρκετά μεγάλος για να μου σερβίρει αλκοόλ. Έπειτα απ' αυτό, γρήγορα γίναμε φίλοι. Τουλάχιστον αυτό έλπιζα. Ένα απαλό χαμόγελο έσκασε στη μια άκρη των χειλιών της πριν κουνήσει το κεφάλι της και γυρίσει στην άλλη πλευρά. Έσκυψε κι άρχισε να βάζει στη θέση τους κάτι μπίρες αφήνοντάς με να απολαύσω την υπέροχη θέα του σφιχτού της πισινού.

Ήπια το παγωμένο ποτό μου κι έβγαλα έναν αναστεναγμό ικανοποίησης. Είχα ξεχάσει πόσο ζεστά ήταν τα καλοκαίρια στο Φοίνιξ. Όταν πια βεβαιώθηκα πως είχα περάσει από κάθε δρόμο και δρομάκι της πόλης, σταμάτησα στο πάρκινγκ αυτού του μικρού μπαρ. Ήμουν ξελιγωμένος στην πείνα κι ήθελα οπωσδήποτε να πιω μια μπίρα. Το μέρος ήταν γεμάτο τύπους που έδειχναν να ψάχνουν για μια ανάπαυλα ύστερα από μια κουραστική μέρα στη δουλειά, για να χαλαρώσουν και να δουν κανένα παιχνίδι στην τηλεόραση. Υπήρχαν, επίσης, κάποιες παρέες φοιτητών και λίγοι τύποι σαν κι εμένα.

Η Λίλι εξαφανίστηκε μες στην κουζίνα και ξαναβγήκε κρατώντας το μπέργκερ μου. Το άφησε μπροστά μου και μετά ακούμπησε κι αυτή τα χέρια της στην μπάρα κι έγειρε προς το μέρος μου. Τούφες από τα κοντά ξανθά της μαλλιά έπεσαν πάνω στο πρόσωπό της καθώς κούνησε το κεφάλι της. «Λοιπόν, θα μου ζητήσεις το τηλέφωνό μου ή θα μείνεις να με κοιτάς επίμονα όλο το βράδυ;»

Σήκωσα τα φρύδια μου κι ήπια άλλη μια γουλιά από την μπίρα μου. «Σκεφτόμουν να σε περιμένω μέχρι να τελειώσεις». Δεν ήμουν απ' αυτούς που έλεγαν πράγματα που δεν τα εννοούσαν ή την έφεταν στα κορίτσια λέγοντας ψευτιές.

Γέλασε σαν να μην πίστευε αυτό που άκουγε. «Είσαι πολύ σίγουρος για τον εαυτό σου, ε;»

Σήκωσα τους ώμους μου και τέλειωσα την μπίρα μου. Στην πραγματικότητα δεν ήμουν, απλώς δε μ' ένοιαζε και πολύ. Αν μου ζητούσε να τη συνοδέψω σπίτι της, μια χαρά. Και να μην το έκανε, όμως, δεν έτρεχε και τίποτε. Θα έβρι-σκα καμιά άλλη. Πάντοτε αυτό έκανα.

Το μέτωπό της ξάρωσε καθώς έστρεψε την προσοχή της στα χέρια μου και προσπάθησε με το δάχτυλό της να χαϊδέ-ψει τους κόμπους των δαχτύλων μου. Η καρδιά μου άρχι-σε να χτυπά, τα χέρια μου σφίχτηκαν σε γροθιές καθώς τα τραβούσα πίσω και το πιγούνι μου σφίχτηκε προειδοποιη-τικά. Εκείνη σήκωσε το κεφάλι της και, βλέποντας την έκ-φραση του προσώπου μου, συννέφιασε. Τραβήχτηκε πριν προλάβει να κρύψει την έκπληξη που ένιωσε από την αντί-δρασή μου. «Θέλεις άλλη μπίρα;»

«Δε θα έλεγα όχι για μια ακόμα», είπα με φωνή βαριά. Πάντα ήταν το ίδιο. Πάντα ήθελαν ν' αγγίξουν, να μάθουν. Δεν το έπαιζα αυτό το παιχνίδι. Ποτέ. Εκείνη έγνεψε κα-ταφατικά και στράφηκε από την άλλη.

Έχοντας το πιάτο ανάμεσα στους αγκώνες μου, έπιασα το τεράστιο μπέργκερ κι έσκυψα μπροστά για να κόψω μια δαγκωνιά. Η γεύση του ήταν υπέροχη. Έπνιξα ένα βογκη-τό ικανοποίησης. Δεν ξέρω πόσες ώρες είχαν περάσει από την τελευταία φορά που είχα φάει κάτι. Έβαλα μια πατάτα στο στόμα μου και ήμουν έτοιμος να φάω άλλη μια μπουνκιά, όταν με την άκρη του ματιού μου είδα κάποιον να σταματά απότομα λίγο πιο πέρα. Μετά, έκανε να με προσπεράσει, όμως δίστασε και σταμάτησε. Συνέχισα να κοιτώ πλάγια. Το μόνο που έβλεπα ήταν οι γροθιές του, που άνοιγαν κι

έκλειναν, λες και προσπαθούσε να πάρει κάποια απόφαση. Δε γύρισα να τον κοιτάξω. Έριξα όλη μου την προσοχή στο νόστιμο μπέργκερ μου κι ευχήθηκα αυτός ο βλάκας να είχε λίγο μυαλό στο κεφάλι του και να πήγαινε παρακάτω, πριν φάει καμία ανάποδη ξαφνικά.

Εκείνος όμως πλησίασε την μπάρα κι έσκυψε στο πλάι για να με κοιτάξει. «Τζάρεντ;»

Έκανα πίσω το κεφάλι μου για να δω τον τύπο, που ήταν πανύψηλος και λεπτός. Ήταν ολοφάνερο πως δε θα τον κατάφερνα τόσο εύκολα. Τα μαύρα του μαλλιά πετάγονταν ατίθασα προς όλες τις μεριές και τα πράσινα μάτια του είχαν γουρλώσει ξαφνιασμένα. Κάθισε βαρύν στο σκαμπό δίπλα μου κοιτώντας με σαν να ήμουν φάντασμα.

Ήμουν σίγουρος πως είχαμε κάνει την ίδια εντύπωση ο ένας στον άλλον. Για μια στιγμή όλοι μου οι μύες πάγωσαν κι έμεινα να κοιτώ έκπληκτος, μέχρι που συνήλθα από το σοκ. Μετά, έβαλα τα γέλια, άρπαξα μια χαρτοπετυέτα και σκουπίζοντας το στόμα μου γύρισα το σκαμπό προς το μέρος του. «Να πάρει και να σηκώσει! Ο Κρίστοφερ Μουρ. Τι γίνεσαι, αδερφέ;»

Χιλιάδες αναμνήσεις πέρασαν μεμιάς από το μυαλό μου. Έβλεπα στο πρόσωπό του πως το ίδιο συνέβαινε και σε αυτόν. Ο Κρίστοφερ κι εγώ ήμαστε κάτι παραπάνω από κολλητοί. Ήταν ο καλύτερος φίλος μου αλλά και ο αδερφός που ποτέ δεν είχα.

Ένα χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπό του και κούνησε το κεφάλι του. «Είμαι καλά... Πραγματικά καλά». Ανοιγόκλεισε τα μάτια του σαν να μην μπορούσε ακόμη να πιστέψει πως βρισκόμουν εκεί. «Κι εσύ, πώς τα πας;» Ο τόνος της φωνής του άλλαξε, έγινε πιο βαρύς, και, ακουμπώντας

τον ένα του αγκώνα στην μπάρα, έσκυψε μπροστά για να με βλέπει καλύτερα. Η ματιά του γλίστρησε στα χέρια μου που ανοιγόκλειναν νευρικά πάνω στα πόδια μου και μετά γύρισε ξανά στο πρόσωπό μου. Έκανε πίσω σμίγοντας τα φρύδια.

«Πού ήσουν, Τζάρεντ; Δεν είχα νέα σου εδώ και χρόνια. Γιατί...» Πέρασε τα δάχτυλά του μέσα από τα μαλλιά του. Η φωνή του έσβησε και δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει την ερώτησή του.

Τι στην οργή περίμενε να του πω; Ο Κρίστοφερ μου είχε στείλει ένα σωρό αναθεματισμένα γράμματα λέγοντάς μου πως τίποτε απ' ό,τι είχε συμβεί δεν ήταν δικό μου λάθος, πως όλα ήταν εντάξει, πως αυτός το ήξερε· όμως δεν ήξερε τίποτε. Πώς μπορούσε, άλλωστε; Εγώ ήμουν αυτός που ξάπλωνα κάθε βράδυ στο κελί μου, ενώ οι εικόνες όλων όσων είχα κάνει έκαιγαν το μυαλό μου. Όταν έκλεινα τα μάτια μου, ήταν το μόνο που έβλεπα. Και σίγουρα, *ήταν δικό μου λάθος*. Ποτέ δεν απάντησα σε κανένα από τα γράμματά του, ποτέ δεν του τηλεφώνησα, ποτέ δεν άφησα κανέναν τους να μάθει πού πήγα όταν έφυγα από τη φυλακή. Δε χρειαζόμουν ούτε τον Κρίστοφερ ούτε κανέναν άλλον να με γεμίζει ψέματα, να προσπαθεί να με πείσει πώς κάποια μέρα θα το ξεπερνούσα ή να μου λέει κάποια άλλη τέτοια αηδία. Μπορεί η καρδιά μου να εξακολουθούσε να χτυπάει, όμως είχα πεθάνει τη μέρα που πέθανε κι εκείνη.

Όμως, άρχισα να μιλάω φροντίζοντας η φωνή μου να μη δείχνει τίποτε. «Τα τελευταία χρόνια δουλεύω στο Νιου Τζέρσεϊ. Έχω καταφέρει να βάλω στην άκρη κάτι χρήματα και τα πάω καλά».

Εκείνος έσφιξε τα χείλη του. «Κι από πότε είσαι εδώ;» ρώτησε, αν και κατάλαβα ότι η πραγματική ερώτηση ήταν:

Γιατί είσαι εδώ; Χαιρόμουν που δε μου την είχε κάνει, γιατί δεν είχα καμιά απάντηση να του δώσω.

«Μια εβδομάδα τώρα».

Η Λίλι στάθηκε μπροστά μας με μια ακόμα μπίρα και άρχισε να καθαρίζει την μπάρα. Η ματιά της καρφώθηκε στον Κρίστοφερ. «Να σου φέρω κάτι;»

«Όχι, ευχαριστώ. Δε θέλω τίποτε», της είπε κουνώντας της το χέρι και μετά γύρισε σ' εμένα. «Και πού μένεις;»

Ήπια μια γουλιά από την μπίρα μου. «Μένω σ' ένα μοτέλ της κακιάς ώρας και ψάχνω για ένα διαμέρισμα... κάπου στην πόλη».

Δάγκωσε το χείλος του και για μια στιγμή φάνηκε να διστάζει. Μετά, ξεφύσηξε και έγειρε στο πλάι το κεφάλι του. «Γιατί δεν έρχεσαι να μείνεις μαζί μου όσο θα ψάχνεις; Να ξαναβρεθούμε λίγο. Θα πρέπει να είναι άθλιο να μένεις σε μοτέλ».

«Μπα, φίλε, δεν μπορώ να σου φορτωθώ».

«Δε μου φορτώνεσαι. Εσύ είσαι οικογένειά μου, άλλωστε».

Η δήλωσή του μ' έκανε να νιώσω ένα μούδιασμα. Ναι, μπορεί κάποτε να ήμουν σαν μέλος της οικογένειάς του, όμως όχι πια.

Ο Κρίστοφερ άπλωσε το χέρι του, πήρε την μπίρα μου και ήπие τη μισή. Έπνιξα ένα γέλιο. Ο τύπος δεν είχε αλλάξει καθόλου. Παλιά ήταν διαβόητος για την τράκα του. Αν ποτέ έχανα κάτι, πάντα ήξερα πού θα το έβρισκα.

«Πες όση θέλεις», μουρμούρισα δείχνοντας την μπίρα μου. Εκείνος απλώς χαμογέλασε σαρδόνια.

«Όμως κοίτα...» είπε κι έσπρωξε την μπίρα προς το μέρος μου σκεφτικός, σαν να προσπαθούσε ν' αποφασίσει για κάτι. «Το διαμέρισμα το μοιράζομαι με την Άλι. Είναι

λίγο παρακάτω. Θα κοιμάσαι στον καναπέ, βέβαια, όμως μάλλον είναι καλύτερα από το να μένεις σε μοτέλ. Νομίζω πως θα είσαι μια χαρά...»

Κούνησε το κεφάλι του σαν να προυπαθούσε να πείσει τον εαυτό του πως η πρόσκλησή του δεν ήταν και τόσο κακή ιδέα. «Χαίρομαι που γύρισες. Θα είναι ωραία να ξανακάνουμε παρέα...» είπε φωναχτά τις σκέψεις του, αλλά μετά σταμάτησε βλέποντας την έκπληξη που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό μου.

Η Άλι είναι η συγγάτοικός του;

«Οι γονείς μας κι ο Ογκουστίν ζουν ακόμη στην παλιά μας γειτονιά, όμως όταν η Άλι αποφάσισε να πάει στο πανεπιστήμιο, σκεφτήκαμε πως θα ήταν καλύτερο να μείνουμε μαζί, μια και σπουδάζουμε κι οι δύο. Ήρθε να μείνει μαζί μου πριν περίπου δυο χρόνια... αμέσως μόλις τέλειωσε το Λύκειο», μου εξήγησε για να ξεδιαλύνει τη σύγχυσή μου. Το μόνον, όμως, που κατάφερε ήταν να την κάνει μεγαλύτερη.

Με είδε κι έβαλε τα γέλια. «Τζάρεντ... η Άλι είναι είκοσι χρόνων».

Προσπάθησα να συνειδητοποιήσω πως μου μιλούσε για εκείνο το μαυρομάλλικο κοριτσάκι που ήταν συνεχώς πίσω μας, λες κι ήμασταν ό,τι πιο σπουδαίο υπήρχε στον κόσμο, ενώ εμείς δεν την αφήναμε σε χλωρό κλαρί από το πείραγμα. Όμως κι εγώ, για χάρη της, θα μπορούσα να σκοτώσω άνθρωπο. Θυμήθηκα τα κοκαλιάρικα γόνατά της και τα μεγάλα μπροστινά της δόντια και χαμογέλασα αδιόρατα. Στα δώδεκά της ήταν τόσο ψηλή και λεπτή ώστε με δυσκολία μπορούσε να σταθεί στα πόδια της, που ήταν σαν καλαμάκια. Την τελευταία φορά που είχα δει την αδερφή του Κρίστοφερ θα πρέπει να ήταν κάπου δεκατεσσάρων χρόνων,

όμως εκείνη η περίοδος ήταν μερδεμένη στο μυαλό μου. Δεν μπορούσα ούτε να τη θυμηθώ.

Κούνησα το κεφάλι μου και χαμογέλασα ανάλαφρα. «Αλήθεια;» τον ρώτησα.

«Λείπεις έξι χρόνια, φίλε μου. Τι περιμένεις; Να επιστρέψεις και να τα βρεις όλα όπως τ' άφησες;»

Δεν ήξερα τι περίμενα.

Ο Κρίστοφερ δεν επέμενε. «Είναι πολύ ωραίο που σε έχουμε πάλι κοντά μας, Τζάρνεντ», μου είπε μ' ένα πλατύ χαμόγελο. Σηκώθηκε και άφησε ένα εικοσαδόλαρο πάνω στην μπάρα. Μετά, με χτύπησε στην πλάτη «Ευχαριστώ για την μπίρα. Τώρα πήγαινε να μαζέψεις τα πράγματά σου. Θα έρθεις μαζί μου».

Ο Κρίστοφερ μου έδωσε τη διεύθυνσή του κι εγώ πήγα με τη μηχανή μου μέχρι το μοτέλ, πήρα τα λιγοστά μου πράγματα και επέστρεψα. Θα πρέπει να ήταν κοντά μεσάνυχτα. Η κίνηση στους δρόμους δεν ήταν έντονη και έτσι όλη η διαδικασία δεν πρέπει να μου πήρε πάνω από δέκα λεπτά. Το διαμέρισμά τους ήταν έξω από την πόλη, στο Τέμπι, δίπλα στο πανεπιστήμιο. Πήρα τον δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι τους, έφτασα σε μια πύλη και έβαλα τον κωδικό που μου είχε πει ο Κρίστοφερ. Η πόρτα άνοιξε και πέρασα μέσα σ' ένα τεράστιο κτιριακό συγκρότημα. Τριγύρω υπήρχαν διάφορα μεγάλα τριώροφα κτίρια καθώς και ασφαλτοστρωμένα δρομάκια, ενώ τα πεζοδρόμια περιτοιχίζονταν από φρεσκοκοιμισμένο γρασίδι και μικρούς θάμνους. Δεν εντυπωσιάζομουν εύκολα από τέτοιου είδους πράγματα και σίγουρα όλο αυτό δεν ήταν κάτι εξαιρετικό, όμως ήταν χίλιες

φορές καλύτερο από την τρύπα όπου έμενα από τότε που έφτασα στην πόλη, πριν από μια βδομάδα.

Δεν ήμουν σίγουρος γιατί άφησα τον Κρίστοφερ να με πείσει να έρθω εδώ. Είχα επιστρέψει στο Φοίνιξ χωρίς συγκεκριμένο σκοπό, χωρίς συγκεκριμένες προσδοκίες. Τα μόνα που είχα ήταν τα λιγοστά μου υπάρχοντα, που χωρούσαν στο σακίδιό μου, και μια πρωτόγνωρη ανάγκη μέσα μου. Η χαρά ως συναίσθημα δε μου έλεγε πια τίποτε, όμως πρέπει να παραδεχτώ πως ένιωσα όμορφα όταν είδα το πρόσωπό του.

Όσο ήμουν στο Νιου Τζέρσεϊ, είχα καταφέρει να μαζέψω μερικά χρήματα από τη δουλειά μου στην οικοδομή. Ήμουν επιστάτης κι έπαιρνα καλά χρήματα. Εκεί κανείς δεν ήξερε τίποτε για μένα. Ο φάκελός μου είχε σφραγιστεί, αφού ήμουν ακόμη ανήλικος, όταν όλα είχαν τελειώσει. Την ημέρα που έγινα δεκαοχτώ, με είχαν αφήσει ελεύθερο κι εγώ, θέλοντας ν' απομακρυνθώ όσο το δυνατόν περισσότερο από τούτο το μέρος, είχα διασχίσει κάνοντας οτοστόπ όλη την Αμερική. Ήταν αστείο που είχα καταλήξει πάλι εδώ από όπου ξεκίνησα, έχοντας φτάσει τόσο μακριά.

Έπρεπε να βρω σύντομα δουλειά. Είχα κάποια λεφτά και δε θα έμενα άφραγκος, για λίγο, όμως, χρειαζόμουν να έχω κάποια διεύθυνση για τις αιτήσεις μου για δουλειά, αν ήθελα να αποκτήσω τελικά δικό μου σπίτι. Δε θα έμενα με τον Κρίστοφερ για πάντα.

Στην πραγματικότητα, το ότι δέχτηκα να έρθω εδώ ήταν σαν να προκαλούσα τη μοίρα μου. Θα τον έκανα να με μισήσει, πριν φύγω. *Βάζω στοίχημα.*

Πήγα στο πίσω μέρος του συγκροτήματος και πάρακαρα τη μηχανή μου σε μια κενή θέση, μπροστά στην πολυκατοικία του. Τράβηξα το σακίδιό μου πιο ψηλά στην πλάτη

μου, έβαλα τα χέρια μου στις τσέπες του τζιν μου κι άρχισα ν' ανεβαίνω τις σκάλες. Σαν έφτασα στον δεύτερο όροφο, είδα δύο πόρτες. Το διαμέρισμα 2602 ήταν στ' αριστερά. Χτύπησα τη μεταλλική πόρτα. Δυο δευτερόλεπτα αργότερα ο Κρίστοφερ άνοιξε την πόρτα. Ο κρύος αέρας του κλιματιστικού με χτύπησε στο πρόσωπο. Ο Κρίστοφερ άνοιξε την πόρτα για να περάσω. «Έλα μέσα».

«Αυτό ήταν πολύ καλή κίνηση από μέρους σου. Σοβαρά...» του είπα. Μπήκα και κοίταξα γύρω μου. Βρισκόμουν σ' ένα μεγάλο, ευρύχωρο δωμάτιο που αριστερά ήταν καθιστικό και στα δεξιά υπήρχε μια κουζίνα μ' ένα στρογγυλό τραπεζάκι. Αυτά τα δύο χωρίζονταν από έναν χαμηλό πάγκο, που είχε τρία σκαμπό μπροστά του. Ο καναπές ήταν στη μέση του καθιστικού. Από πίσω διακρινόταν μια συρτή μπαλκονόπορτα, που οδηγούσε σ' ένα μικρό μπαλκόνι.

Ο Κρίστοφερ μου έδειξε τον καναπέ. «Βολέψου, σαν να είσαι στο σπίτι σου. Ξέρεις πως μ' εμάς δε χρειάζονται επισημότητες. Εγώ φέτος το καλοκαίρι έχω αποφασίσει να χαλαρώσω γιατί η επόμενη χρονιά θα είναι δύσκολη. Η Άλι δουλεύει σ' ένα μικρό εστιατόριο, τώρα, το καλοκαίρι, που δεν έχει μαθήματα στο πανεπιστήμιο».

«Α, ναι; Και τι σπουδάζεις;» τον ρώτησα. Ο Κρίστοφερ ποτέ δεν ήταν πολύ της μελέτης. Παραξενεύτηκα που είχε φτάσει μέχρι το πανεπιστήμιο, όμως ένιωσα άσχημα γι' αυτή μου τη σκέψη.

Εκείνος σήκωσε τους ώμους του. «Θέλω να πάρω πτυχίο στη Διοίκηση Επιχειρήσεων. Δεν έχω ιδέα τι θα το κάνω μετά, όμως οι γονείς μου είχαν βάλει στην άκρη ένα σωρό λεφτά για να με στείλουν στο πανεπιστήμιο κι έτσι σκέφτηκα να το εκμεταλλευτώ».

«Πολύ καλά έκανες. Είμαι σίγουρος πως θα βρεις την άκρη».

«Σ' ευχαριστώ, φίλε. Ελπίζω να έχεις δίκιο». Δε μου φαινόταν και πολύ σίγουρος. Έβαλε τα χέρια του στ' ανακατεμένα του μαλλιά και πήρε βαθιά ανάσα. «Πάω να σου φέρω μια κουβέρτα κι ένα μαξιλάρι».

Καθώς διέσχισε τον διάδρομο, μου έδειξε με το δάχτυλο την πρώτη πόρτα στα δεξιά. «Αυτό είναι το δωμάτιο της Άλι. Εδώ δεν μπαίνεις. Εντάξει;» Γύρισε το κεφάλι του. «Είναι κάπως κλειστή και μυστικοπαθής. Μάλλον δε θα συναντίστε συχνά, γιατί δουλεύει πολύ, όταν δεν έχει μαθήματα».

Μετά, ακούμπησε την πόρτα στ' αριστερά του. «Κι αυτό είναι το μπάνιο της Άλι. Δε νομίζω να την πειράζει να το χρησιμοποιείς». Το είπε σαν να μην είχε και πολύ μεγάλη σημασία, όμως εγώ δεν μπορούσα να φανταστώ ένα κορίτσι να θέλει να μοιράζεται το μπάνιο της με κάποιον τύπο που ουσιαστικά της ήταν άγνωστος.

«Το δικό μου δωμάτιο είναι στο τέλος του διαδρόμου. Υπάρχει κι εκεί ένα μπάνιο, αν το χρειαστείς».

«Σ' ευχαριστώ, φίλε». Άφησα το σακιδίό μου να πέσει στο πάτωμα, δίπλα στον τεράστιο δερμάτινο καναπέ. Απέναντί του υπήρχε ένα μεγάλο μαύρο επίπλο τηλεόρασης με μια επίπεδη οθόνη πάνω του. Μέσα σ' ένα συρτάρι ήταν παραχωμένα τηλεκοντρόλ για κονσόλες παιχνιδιών, με τα καλώδιά τους να ξεπηδούν.

Έδειξα με το βλέμμα μου προς τα εκεί. «Ακόμη παίζεις;» τον ρώτησα.

Μου ήρθε να βάλω τα γέλια γιατί πάντα αναγκαζόμουν να τραβάω με το ζόρι αυτόν τον αρχιτεμπέλη να πάμε να παίξουμε έξω, να κάνουμε ποδήλατο ή ό,τι άλλο ήθελα, για-

τί ο Κρίστοφερ ήταν πάντα κολλημένος σε κάποιο βιντεο-παιχνίδι. Ως παιδί ήταν κοκαλιάρης και μια φορά στην εφηβεία είχα παίξει και ξύλο για χάρη του. Ύστερα απ' αυτό, κανείς δεν τον ξαναπείραξε.

Τότε δε γούσταρα καθόλου να τσακώνομαι. Στη θεά έστω και του λιγοστού αίματος αηδίαζα. Αλλά το είχα κάνει για χάρη του.

Αφού, όμως, συνέβη ό,τι συνέβη, το μόνο που ήθελα ήταν να μπλέκω σε καβγάδες. Όταν μεγάλωνε η πίεση, η οργή, έπρεπε να την εκτονώσω. Οι καβγάδες ήταν η τέλεια διέξοδος, ο τρόπος με τον οποίο η αδρεναλίνη ανέβαινε, μετά με έφτανε στο όριο, έτρεχε στις φλέβες μου και γέμιζε τους μυς μου, στεγνώνοντας μέσα μου κάθε συναίσθημα. Αυτές ήταν οι μόνες νύχτες που μπορούσα να κοιμηθώ. Μάλλον θα είχα βγει πιο γρήγορα από τη στενή, αν δεν είχα κάποιο παιδί να με προκαλεί κάθε τόσο. Φυσικά, στη φυλακή έβρισκες ένα σωρό κόπανους. Συνεχώς έρχονταν και καθάρματα, που άξιζαν το ξύλο που έτρωγαν.

Ο Κρίστοφερ, που άνοιγε μια ντουλάπα στον διάδρομο, έβαλε τα γέλια. «Όχι, δεν παίζω πια τόσο πολύ, όμως πού και πού μ' αρέσει να χαλαρώνω». Μου πέταξε μια κουβέρτα κι ένα μαξιλάρι. «Είσαι καλοδεχούμενος να μείνεις όσο θελήσεις. Σου έχω αφήσει ένα κλειδί στο τραπεζάκι». Έδειξε ένα ασημί κλειδί και, μετά, το χέρι του έδειξε την κουζίνα. «Η Άλι κι εγώ μοιραζόμαστε τα έξοδα του φαγητού. Μπορείς να δίνεις κι εσύ ό,τι θέλεις όταν πηγαίνει για ψώνια».

«Ναι, φυσικά». Πέταξα την κουβέρτα και το μαξιλάρι στον καναπέ, έλυσα τα κορδόνια από τις μπότες μου και τις έβγαλα. Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα κι ένιωθα απίστευτα κουρασμένος, όμως δεν έλπιζα να κοιμηθώ και πολύ από-

ψε. Το άγχος, που ήταν ο μόνιμος σύντροφός μου, είχε μεγαλώσει από τη στιγμή που γύρισα στην πόλη. Κάπου μέσα μου καραδοκούσε η ανησυχία, το ίδιο συναίσθημα που με είχε κάνει να καβαλήσω τη μηχανή μου και να πάρω τους δρόμους πριν από μια βδομάδα και κάτι. Η απόφασή μου να έρθω εδώ δεν ήταν καθόλου συνειδητή.

Τα τελευταία τέσσερα χρόνια, που ήμουν έξω από τη φυλακή, είχα βάλει σε μια υποτυπώδη σειρά τη ζωή μου, χωρίς, όμως, να έχω συγκεκριμένους στόχους. Πήγαινα κάθε μέρα στη δουλειά, δούλευα σκληρά, τσακωνόμουν λίγο και πεηδούσα πολύ. Ήταν ένα άθλιο υποκατάστατο μια κανονικής ζωής, όμως μόνο έτσι μπορούσε να γίνει. Και δε σκόπευα με τίποτε να το αλλάξω.

Και ξαφνικά, πριν από εννιά μέρες, σηκώθηκα πρωί πρωί, καβάλησα τη μηχανή μου και να με.

Ο Κρίστοφερ έβγαλε το κινητό του από την τσέπη του. «Θα ειδοποιήσω την Άλι ότι είσαι εδώ. Δε θέλω να μπει στο σπίτι και να φρικάρει βλέποντας έναν ξένο άντρα να κοιμάται στον καναπέ».

Έγνεψα καταφατικά και γονάτισα για ν' ανοίξω το σακίδιό μου. «Σ' ευχαριστώ και πάλι. Θα κάνω ένα μπάνιο και θα πέσω για ύπνο».

«Καλή ιδέα. Καθαρές πετσέτες θα βρεις στην ντουλάπα του διαδρόμου». Ο Κρίστοφερ δίστασε λίγο. «Χαίρομαι που γύρισες, Τζάρεντ», είπε τελικά.

Το σαγόνι μου σφίχτηκε, όμως κούνησα το κεφάλι μου προς το μέρος του. «Ναι, κι εγώ το ίδιο».

Το μπάνιο ήταν υπέροχο. Ένιωθα λίγο αμήχανα που έδειχνα τον γυμνό πισινό μου σε όλα τα κοριτσιότικα μικροπράγματα, λες κι ήμουν ματάκιας χωρίς τη θέλησή μου,

όμως δεν μπορούσα να κάνω κάτι γι' αυτό. Πήρα ένα μπουκάλι με αφρόλουτρο και το πίεσα για να πύσει αρκετό στη χούφτα μου. Ινδική καρύδα! Το άπλωσα σε όλο μου το κορμί και μετά έτριψα το πρόσωπό μου. Διάβολε! Ωραία μύριζε! Κούνησα το κεφάλι μου και συγκρατήθηκα για να μη βάλω τα γέλια. Η όλη κατάσταση ήταν παρανοϊκή.

Όταν τέλειωσα, σκουπίστηκα, φόρεσα ένα μποξεράκι κι ένα καθαρό τζιν. Βγαίνοντας στο κεντρικό δωμάτιο, έτριψα με την πετσέτα τα βρεγμένα μου μαλλιά και κοίταξα τον φούρνο μικροκυμάτων. Ήταν ήδη μία παρά είκοσι.

Δεν ήταν και τόσο αργά, όμως, δεν ήταν παράξενο που η Άλι βρισκόταν ακόμη έξω; Δεν ξέρω τι θα έκανα στη θέση του Κρίστοφερ, αν η μικρή μου αδερφή ήταν ακόμη έξω τέτοια ώρα. Δε νομίζω πάντως να μ' έπαιρνε ο ύπνος...

Και τότε ήρθε απότομα στο μυαλό μου το πρόσωπο της μικρής μου αδερφής, πριν προλάβω να το αποφύγω. Θεέ μου. Είχα να δω την Κόρτι από τότε που ήταν ακόμη εννιά χρόνων, από τη μέρα που έφυγε να πάει να μείνει με τους παππούδες μου, τρεις εβδομάδες μετά τη μέρα που κατέστρεψα την οικογένειά μας.

Στους μήνες που ακολούθησαν, ο παππούς κι η γιαγιά ήθελαν να πάω κι εγώ να μείνω μαζί τους, λες κι αν με απομάκρυναν από το σπίτι όπου ο πατέρας μου περνούσε τον καιρό του πίνοντας, θα μ' έσωζαν από τη δίνη που με τραβούσε προς τα κάτω. Όμως εγώ είχα αρνηθεί. Ότι και να έκαναν, δε θα μπορούσαν να με βοηθήσουν.

Περνούσα τόσα χρόνια την Κόρτι, που στην πραγματικότητα ποτέ δεν την είχα γνωρίσει καλά στ' αλήθεια. Αναρωτήθηκα πώς ζούσε τώρα, αν ήταν ευτυχισμένη ή αν είχα καταστρέψει και τη δική της ζωή.

Έσβησα όλα τα φώτα εκτός από αυτό που φώτιζε κάτω από τον φούρνο μικροκυμάτων, μετά, έστρωσα τη λεπτή κουβέρτα στον καναπέ και ξάπλωσα. Ο καναπές ήταν τόσο άνετος όσο έδειχνε. Διπλώνοντας το μαξιλάρι κάτω από το κεφάλι μου, έμεινα να κοιτάζω το σκοτεινό ταβάνι. Το κλιματιστικό έβγαζε δροσερό αέρα, κρατώντας έξω από το δωμάτιο την αποπνικτική ζέση. Όλα γύρω ήταν ακίνητα και σιωπηλά. Με δυσκολία ακούγονταν τα αυτοκίνητα που περνούσαν έξω, στον κεντρικό δρόμο, και το ελαφρύ ζουζούνισμα των εντόμων στους θάμνους.

Τα λεπτά περνούσαν αργά ενώ ήμουν ξαπλωμένος, βυθισμένος στις σκέψεις μου. Τη νύχτα ήταν χειρότερα. Τότε οι αναμνήσεις μου ήταν πιο ζωντανές, οι εικόνες τόσο έντονες, που έλεγα πως, αν άπλωνα το χέρι μου, θα μπορούσα να τις αγγίξω. Να τις αλλάξω.

Να τις διορθώσω.

Και τι δε θα έδινά να είχα αυτή την ευκαιρία.

Όταν δεν άντεχα άλλο να το υποφέρω, άφησα τα μάτια μου να κλείσουν.

Άρχισαν να έρχονται σαν κινηματογραφικές εικόνες μικρά στιγμιότυπα μέσα στον χρόνο. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά και η ναυτία, που συγκρατούσα όλη τη μέρα, τώρα έκανε το αίμα μου να κυλά γρήγορα στις φλέβες μου, ενώ ο σφυγμός μου αντηχούσε σπ' αυτιά μου. Το στομάχι μου άρχισε ν' ανακατεύεται και σκέπασα με το μπράτσο μου τα μάτια μου, που τα είχα σφιχτά κλεισμένα. Μακάρι να υπήρχε κάτι που θα το σταματούσε όλο αυτό. Ένιωσα να καίω, ενώ ο ιδρώτας άρχισε να κυλά από το μέτωπο στον λαιμό μου. Ο πόνος με χτύπησε απότομα καθώς όλα μου ήρθαν μεμιάς στο μυαλό. Το μόνο που ήθελα ήταν να πεθάνω.

Η ανάμνηση του Τζάρεντ Χολτ στοιχειώνει την Αλίνα Μουρ. Έχουν περάσει έξι χρόνια από την τελευταία φορά που είδε τον καλύτερο φίλο του αδερφού της, το αυτοκαταστροφικό «κακό παιδί» με το οποίο ήταν κρυφά ερωτευμένη στο Λύκειο. Τα χρόνια, όμως, φεύγουν και ξέρει ότι έχει έρθει η ώρα να προχωρήσει, η ώρα να διαλέξει ανάμεσα σ' ένα πτυχίο στη Νοσηλευτική και στο όνειρό της να γίνει καλλιτέχνις· η ώρα να ξεπεράσει τον Τζάρεντ και να γνωρίσει κάποιον άλλο...

Πάνω που αφήνεται στον Γκέιμπ, τον νέο άντρα που τη διεκδικεί επίμονα, επιστρέφει στο σπίτι της και βρίσκει τον Τζάρεντ να κοιμάται στον καναπέ. Ο έφηβος που ερωτεύτηκε έχει μεταμορφωθεί σε έναν ακαταμάχητο άντρα. Με το κορμί του γεμάτο τατουάζ και την καρδιά του να ξεχειλίζει από θυμό, εκλιπαρεί για λύτρωση από τους δαίμονές του – τη θύμηση της ημέρας που κατέστρεψε την οικογένειά του. Οι δυο τους συνδέονται με ένα πάθος παράφορο, που θολώνει τη λογική της Αλίνα. Θα ρισκάρει, άραγε, το μέλλον της για χάρη ενός άντρα που φλερτάρει με την καταστροφή;

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14604